

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΑΡΙΟΛΗΣ: «ΕΛΛΑΔΑ, ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ», ΑΘΗΝΑ, 2011, ΕΚΔΟΣΕΙΣ MATURA

Το βιβλίο συγκεντρώνει δέκα δοκίμια, τα οποία αναλύουν τη συγκυρία, εστιάζοντας στην «παγκοσμιοποίηση», στη διεθνή οικονομική κρίση, στη Ζώνη του Ευρώ, στην ανισόμετρη ανάπτυξη, στα δομικά προβλήματα της ελληνικής οικονομίας και στην ασκούμενη οικονομική πολιτική.

Το κατά σειρά πρώτο δοκίμιο του βιβλίου έχει προδρομικό χαρακτήρα: Γράφτηκε το 1999 και προσδιόρισε τα κρίσιμα προβλήματα που – νομοτελειακά – θα αντιμετώπιζε ο «Νότος» του διεθνούς συστήματος, γενικά, και της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, ειδικά. Τα υπόλοιπα γράφτηκαν από το 2008 και μετά, αλλά ούτε αυτά φαίνεται να διαψεύδονται από τις άμεσες, τουλάχιστον, εξελίξεις. Ειδικότερα, ένα δοκίμιο πραγματεύεται την οικονομική διάσταση της «παγκοσμιοποίησης». Δύο δοκίμια αναλύουν την κρίση στη Ζώνη του Ευρώ. Πέντε δοκίμια εμμένουν στην ελληνική οικονομία: παραγωγή και κατανομή του εισοδήματος, διεθνής ανταγωνιστικότητα, εξωτερικό και δημόσιο χρέος, οικονομική πολιτική, κοινωνική συνοχή, ασφαλιστικό σύστημα. Τέλος, ένα δοκίμιο συγκροτεί τις βασικές γραμμές ενός μη νεοκλασικού και συστημικού πλαισίου ανάλυσης των υφέσεων-κρίσεων, οι οποίες προσιδιάζουν στον σύγχρονο κεφαλαιοκρατικό τρόπο παραγωγής.

Ουσιαστικά, η παρούσα ανάλυση αναπτύσσει περαιτέρω την κριτική θεώρηση της «παγκοσμιοποίησης», της ΟΝΕ και της διαδικασίας ένταξης της ελληνικής οικονομίας στη Ζώνη του Ευρώ, την οποία συγκρότησε ο Θεόδωρος Μαριόλης, σε μία σειρά από άρθρα και βιβλία, στα τέλη της δεκαετίας του 1990. Πιο συγκεκριμένα, υποστηρίζει, εδώ, ότι το βασικό πρόβλημα του ευρωπαϊκού «Νότου», γενικά, και της ελληνικής οικονομίας, ειδικά, είναι αυτό της διεθνούς ανταγωνιστικότητας και όχι του δημοσίου χρέους ή της αναδιανομής του εισοδήματος, τα οποία συνιστούν επιφαινόμενα. Έτσι, ενώ οι εθνικές αρχές είναι, εντός ΟΝΕ, αντικειμενικά αναγκασμένες να ασκούν περιοριστική δημοσιονομική και εισοδηματική πολιτική, δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι αυτό το μείγμα θα προσφέρει διέξοδο από τον φαύλο κύκλο των «διδύμων ελλειμμάτων», στον οποίο έχουν (αυτο-) εγκλωβιστεί. Αντιθέτως, η αναζήτηση εναλλακτικών, μη ευθυγραμμισμένων με τα αξιώματα της «παγκοσμιοποίησης» και της ΟΝΕ, προτύπων ανάπτυξης και, εν συνεχεία, διεθνούς συνεργασίας εμφανίζεται ως η μοναδική, αναγκαία και ρεαλιστική, επιλογή.